

se S., měl takový obsah, jaký bere v nař. rozhodnutí za prokázaný, způsobil vadu řízení, neboť v odůvodnění nař. rozhodnutí použil důkazu, aniž poskytl st-li příležitost, aby nabyt o něm vědomosti a mohl se o něm vyjádřiti. Tuto procesní vadu nutno pak kvalifikovati jako podstatnou vadu řízení ve smyslu § 6 zák. o ss, ježto se jí porušují na újmu strany podstatné formy adm. řízení.

St-l namítal ve svém odvolání také, že se S. jednal již po provedeném sčítání obyvatelstva v době, kdy činnosti sčítacích komisařů a revisorů byli již skončeny, a dovozoval z toho, že jednáním tím správnost sčítání ohroziti nemohl. Žal. úřad naproti tomu vyslovuje v nař. rozhodnutí, že jednání st-lovo mohlo míti vliv na správnost sčítání, poněvadž v době, kdy st-l sepisoval protokol se S., sčítací operát nebyl ještě odveden sčítacím revisorem okresnímu úřadu, takže S. mohl pod vlivem jednání se st-lem jako starostou obce dožadovati se zpětné opravy národnosti.

Oč opírá žal. úřad své shora uvedené zjištění, že sčítací revisor v době sepsání protokolu s Frant. S. svou činnost ještě neukončil, a čím jest vyvráceno opačné tvrzení st-lovo, opakované také ve stížnosti, v nař. rozhodnutí se neuvádí. Tímto nedostatkem bylo st-li znemožněno, aby se účinně bránil proti skutkovému zjištění, z něhož žal. úřad v nař. rozhodnutí vycházel a nss-u bylo zabráněno, aby nař. rozhodnutí co do jeho zákonnosti bezpečně přezkoumal. Jde pak o skutečnost právně významnou, neboť jest jasno, že kdyby byla sčítací akce již úplně skončena, pak by správnost úplně ukončeného sčítání nemohla býti již ohrožena.

Na úmyslnost jednání st-lova usuzuje žal. úřad z toho, že případu S.-ova bylo užito ve shora uvedeném memorandu proti provedenému sčítání lidu, v němž žádáno bylo za provedení nového sčítání. Podklad pro tento úsudek nemůže však žal. úřad čerpati z obsahu tohoto memoranda již proto, že — jak výše bylo již k tomu poukázáno — se st-lem sdělen nebyl, takže nebyla mu dána možnost, aby se o něm vyjádřil, v čemž nutno po této stránce shledati rovněž podstatnou vadu řízení.

Ježto podle těchto úvah nař. rozhodnutí spočívá jak v příčině objektivního, tak i subjektivního zjištění skutkové podstaty přestupku, jímž st-l byl uznán vinným, na řízení stíženém podstatnými vadami řízení, bylo zrušeno podle § 6 zák. o ss.

Č. 11.052.

Honební právo. — Policejní právo trestní (Slovensko): * K zákonné skutkové podstatě honebního přestupku podle § 26 zák. čl. XX:1883 se vyžaduje, aby pachatel jednal úmyslně.

(Nález ze dne 8. února 1934 č. 1530.)

Věc: Arnošt W. ve S. proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek pytláctví.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím byl st-l uznán vinným přestupkem pytláctví a byl mu uložen za tento přestupek trest, zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad ve Spišské Nové Vsi, odsuzuje st-le za přestupek § 26 zák. čl. XX:1883, vyslovil v odůvodnění svého rozsudku, že st-l spáchal tento přestupek tím, že dne 13. června 1931 vkročil s puškou do revíru soukromého žalobce.

Žal. úřad, nevzav zřetele na námitky odvolání podaného proti rozsudku I. stolice, v němž st-l dovozoval, že do revíru soukromého žalobce vstoupil, nemaje v úmyslu pytláčiti, potvrdil rozsudek I. stolice z jeho důvodů, dodav, že st-l ozbrojen puškou vstoupil do cizího honebního revíru, kterýžto čin podle zásadního nař. uher. mín. vnitra č. 2147/1906 sám o sobě vyčerpává skutkovou podstatu pytláctví. Z tohoto odůvodnění nař. rozhodnutí je zřejmo, že žal. úřad stojí na stanovisku, že st-l se dopustil přestupku kladeného mu za vinu tím, že vstoupil s puškou do cizího revíru, i když úmyslu pytláčiti neměl. Není tedy po názoru žal. úřadu projeveného v nař. rozhodnutí a hájeného také v odvodním spise podaném k nss ke skutkové podstatě přestupku § 26 zák. čl. XX:1883 třeba, aby pachatel jednal úmyslně. Stížnost naproti tomu namítá, že se st-l přestupku kladeného mu za vinu nedopustil, poněvadž úmyslu pytláčiti neměl.

Nss uznal stížnost odůvodněnou:

V § 26 zák. čl. XX:1883, změněném pokud jde o trestní sazbu § 10 zák. z 25. června 1929 č. 98 Sb., se ustanovuje, že kdo loví bez povolení vlastníka, anebo, je-li honitba pronajata, bez povolení nájemce, potrestá se — pokud nejde o čin trestný soudem — pokutou až do 1000 Kč, kterážto pokuta, je-li přestupek opěťován nebo vzešla-li z něho značná škoda, může býti zvýšena až do 5.000 Kč, a je-li nedobytná, má býti přeměněna podle míry zavinění v náhradní trest vězení, nejdéle však dvacetidenní.

Co znamená slovo »loviti« není v zákoně stanoveno, a sluší proto toto slovo vyložití podle toho, jaký má význam v obecné mluvě. V této rozumí se slovem »loviti« stíhání, chytání a usmrcování lovné zvěře užitkové, tedy každá záměrná činnost lidská směřující ke zmocnění se lovné zvěře užitkové. Záleží proto skutková podstata přestupku § 26 zák. čl. XX:1883 v záměrné činnosti lidské směřující k zmocnění se lovné zvěře užitkové bez povolení osoby oprávněné k výkonu honebního práva a vyžaduje se k ní tedy po subj. stránce úmyslnost pachatele.

Zbudoval-li žal. úřad nař. rozhodnutí na právním názoru, že ke skutkové podstatě přestupku § 26 uvedeného zák. hon. se nevyžaduje, aby pachatel jednal úmyslně, vyložil zákon nesprávně. K poukazu žal. úřadu na zásadní výnos uher. mín. vnitra č. 2147/1906 sluší uvést, že právní názor, který snad došel výrazu v tomto výnosu, jest pro výklad zákona bez právního významu. Nemusil proto nss ani zkoumati, zdali onen výnos má skutečně význam a smysl, který mu žal. úřad dává.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne pro konkrétní spor toto: Jak bylo již uvedeno, hájil se st-l v odvolání podaném proti rozsudku I. stolice, kterým byl odsouzen pro přestupek § 26 zák. čl. XX:1883, tím, že do revíru soukromého žalobce vstoupil nemaje úmyslu pytláčiti. Tím vznesl na spor otázku, již vzhledem k tomu, co bylo vyloženo shora, právní rozhodnost pro konkrétní spor upřítí nelze. Bylo proto na žal. úřadu,

aby zkoumal, je-li tato obrana st-lova správná. Neučinil-li tak, jest řízení v podstatném bodu neúplné a proto vadné. Ježto pak žal. úřad ke zmíněné obraně st-lově nepřihlédl, jsa nesprávného právního názoru, že obrana ta je pro spor nerozhodná, musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.053.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I. * Okolnost, že část kupní ceny je splatna až při splnění podmínky, pod níž nemovitost koupena, nevylučuje pokládati onu částku za součást kupní ceny samé. — II. * Úplata, ujednaná za uprázdnění bytu v domě, je součástí tržové ceny za dům ve smyslu § 5 dávk. pravidel.

(Nález ze dne 8. února 1934 č. 2494.)

Věc: Anna M. v P. (adv. Dr. Kar. Paštika z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lka prodala smlouvou z 29. března 1929 dům č. p..... v L. za 520.000 Kč. V přiznání udána nabývací cena 435.000 Kč. Platbním rozkazem z 15. května 1929 vyměřena st-lce dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí na podkladě nabývací ceny 370.000 Kč podle smlouvy z 10. února 1927.

Podané odvolání stížnostní sbor zamítl v podstatě z důvodu, že podle smlouvy tržové z 10. února 1927 nemovitost byla prodána za 370.000 Kč, kdežto další částka 65.000 Kč byla zřejmě sjednána za uvolnění bytu v domě a nelze ji proto pokládati za součást ceny nemovitosti samé. Také další odvolání zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z těchto důvodů: Spor jde o to, zdali částku 65.000 Kč, vydanou jako odstupné za uprázdnění bytu v 1. poschodí zcizeného domu, dlužno pokládati za částku kupní ceny. Pojem ceny ve smyslu dávkových pravidel jest sice zajisté širší než pojem kupní ceny podle o. z. o., ale částkou ceny může přece býti jen majetkový prospěch, který se zciziteli dostává za postup nemovitosti samé. Byla-li platnost smlouvy o převod nemovitosti učiněna závislou na splnění určité podmínky a byl-li zájem strany na splnění této podmínky oceněn určitým obnosem, pak má tato podmínka samostatnou hodnotu, kterou nelze považovati za částku kupní ceny v tržové smlouvě z 10. února 1927 výslovně a bez výhrady částkou 370.000 Kč uvedenou. V dalším dovozuje pak žal. úřad, že částku 65.000 Kč nelze připočítávati k nabývací ceně ani podle § 8 bodu 1 dávk. prav.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss:

Žal. úřad má za to, že byla-li platnost smlouvy tržové o nemovitosti, — jako v daném případě — učiněna závislou na splnění určité podmínky a byl-li zájem strany na splnění této podmínky oceněn určitou částkou, — zde 65.000 Kč, nelze částku posléze uvedenou pokládati za součást kupní ceny za nemovitost samu. Nss neshledal názor úřadu správným.